ANUL I, No. 3
UN NUMĂR 3 LEI
1 MAI 1922

APĂRAREA NAȚIONALĂ

REVISTĂ SUB DIRECȚIA UNUI COMITET

— APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI —

Redacția:
HOTEL REGAL Camera 35

Abonamente:
LEI 60 ANUAL

EDIȚIA II-a

BUCUREȘTI

Tipografia „STEAUA" Strada Vasile Lascar No. 40 bis, Telefon 15/77

1922

APARAREA NAȚIONALA

REVISTĂ SUB DIRECŢIA UNUI COMITET

No 3.	BUCUREŞTI. — 1 Mai 1922	Anul I.

Problema orașelor Românești

Oraşele sunt centre ale *vieței economice*, în care avuţia naţională se măreşte, totodată şi prin munca productivă, calificată, şi prin circulaţia capitalului, mai repede, în comerţ şi industrie.

Oraşele sunt centre ale *vieței culturale*, în cari poporaţia, astfel îmbogăţită, strânsă la un loc şi dispunând de toate mijloacele, îşi desvoltă însuşirile sufeteşti, dând naştere literaturei, artei şi ştiinţei naţionale, prin cari numai un popor îşi îndeplineşte destinele.

Oraşele sunt centre ale *vieței politice*, în cari se adună, fireşte, toţi acei cari prin învăţăturile şi cunoştinţele lor mai întinse, sunt chemaţi să administreze interesele naţionale, ale avuţiei, ale culturei şi ale Statului însuşi, ca organ superior al cârmuirei centrale, fără de care naţia nu ar putea să existe decât ca o masă informă, fără directivă şi fără putinţă de a se apăra şi de a-şi realiza aspiraţiile.

Din acest întreit punct de vedere, economic, cultural şi politic, faţă de oraşe, satele se găsesc într'o stare de inferioritate ivădită.

La sate: *avuţia* nu creşte de cât cu încetul, împrăştindu-se în unele mâni, pentru că munca săteanului e numai muncă necalificată, şi, din această cauză, puţin remunerată, a braţelor sale, iar capitalul, în industria agricolă, nu se poate valorifica, prin circulaţie de cât o singură dată în an: semeni toamna, ca să culegi toamna cealaltă.

La sate; *cultura*, oricât ne-am închipui că ar putea să fie de răspândită — nu poate să ajungă la deplină dezvoltare, din cauza lipsei de mijloace culturale. Căci nu în fiecare sat vor putea să existe biblioteci ştiinţifice, teatre, muzee, şcoli înalte — pentru câţiva săteni — şi nici un public suficient şi îndeajuns de bogat şi de cult ca să poată întreţine pe învăţaţi şi artişti.

La sate: *politica*, în mod fatal, este condamnată să fie mărginită de orizontul local, şi să nu poată cuprinde problemele generale ale avuţiei, ale culturei naţionale şi ale conducerei Statului, pentru cari sătenilor le lipseşte pregătirea cerută.

Astfel, satele, cari au o importanţă covârşitoare din punctul de vedere al vieţei curat materiale a unei naţii, întrucât putem zice că sunt naţia însăşi, din punctul de vedere al realizărei destinelor ei stau pe planul al doilea. *Civilizaţia* unui popor, existenţa lui superioară — şi care singură o face să existe cu adevărat — se desfă-

şoară în oraşe. De-aceea vedem că, în curs de secole, popoarele — câtă vreme se află în starea agricolă numai, aproape nu au fiinţă şi nu se ştie decât numai că au fost, în anumite hotare. Ele nu apar lămurit pe scena istoriei — şi nu lasă urme — decât în momentul când îşi concentrează puterile lor în oraşe. Putem chiar stabili ca axiomă: *naţiile fără oraşe, nu există.* Ele există, desigur, cu mult mai puţin decât *oraşele fără naţie.*

In primele secole ale veacului de mijloc — după distrugerea civilizaţiei orăşeneşti a Romanilor, prin istovire lăuntrică şi de pe urma năvălirei barbarilor — ce însemnau popoarele europene?

Ele nu au început să însemneze ceva, decât odată cu întemeiarea oraşelor. Pe când Veneţia — oraş fără teritoriu şi fără naţie — a ajuns de timpuriu la acea minunată înflorire economică, culturală şi politică, a cărei splendoare trecută ne uimeşte şi astăzi, şi ne poate servi de model!

Şi acum, faţă de aceste adevăruri, se naşte o întrebare: *ce sunt oraşele noastre?* Dar, mai precis: avem *noi* oraşe? Adică, bine înţeles: *noi Românii?* Căci doar ţara aceasta este ţară românească, a Românilor. Şi ce sunt Românii, în deosebire cu alţii, se ştie, se vede. Iar dacă ar fi cineva să se îndoiască — şi sunt, în adevăr, îndoielnici, cari ar voi să susţină că „Românii", sunt toţi supuşii, aşa dar „Untertanii" Statului românesc, şi prin urmare, mai cu deosebire *târtanii* — li-am răspunde: *Românii sunt aceia cari fac toată munca trudnică, producătoare, a satelor noastre, şi ei voiesc să aibă oraşele lor.*

Intrebăm: au ei acest drept, sau nu îl au? Şi au ei, Românii, oraşe, sau nu le au?

Capitala României Mari, *Bucureştii,* este oraş românesc? *Iaşii,* a doua capitală a vechiului Regat, este oraş românesc *Craiova* însăşi, capitala Olteniei, este oraş pe deplin românesc? *Oradea-Mare, Szigetul, Clujul, Temişoara* — sunt oraşe româneşti? *Chişinăul, Bălţii, Orheiul, Tighina, Cetatea Albă* — sunt oare româneşti? *Cernăuţii, Suceava, Rădăuţii* — sunt oare româneşti? Şi ce să mai zicem, în deosebi, de toate oraşele şi orăşelele nefericitei Moldova: *Fălticenii, Dorohoiul, Paşcanii, Buhuşii, Botoşanii, Vasluiul, Bârladul, Tecuciul, Focşanii, Galaţii?* Sunt ele oraşe româneşti?

Că nu sunt româneşti — *absolut toate oraşele României* — o vede oricine. Şi desigur că aceasta este o mare nenorocire. Dar nenorocirea cea mai mare este că sunt *jidoveşti.*

Căci să presupunem că oraşele României ar fi ocupate de Francezi, de Englezi, de Italieni, de Germani. Cu dânşii am fi putut avea, desigur, raporturi aproape normale; am fi avut perspectiva să-i asimilăm; în tot cazul, am fi profitat ceva dela dânşii, după cum de altfel avem atâtea exemple, dela străini creştini, aşezaţi în mijlocul nostru, şi cari ne-au folosit prin industria lor.

Dar jidanii, stăpânind oraşele româneşti, le stăpânesc *pentru dânşii.* Exclusivişti din principiu, prin religia lor, cari li interzice să

se amestice cu străinii, *jidanii ne exclud din toate ramurile de activitate în cari caută să ni se substitue nouă, servindu-se de toate mijloacele.* Astfel, nu este exemplu ca în prăvăliile şi în atelierele jidoveşti, din Moldova în deosebi, să fi putut învăţa vre un român meseria sau comerţul, chiar nici atunci când primirea de ucenici români li este jidanilor impusă prin lege. E dar o excludere sistematică, vrăjmăşească, însufleţită de ură fanatică, prescrisă de religia lor, care se practică împotriva noastră, pe teritoriul României, pe care toată munca direct productivă o face ţăranul român.

Stăpânind însă astfel oraşele, *jidanii stăpânesc avuţia, cultura şi politica românească, pe care fireşte că nu pot decât să le falşifice, substituind spiritul lor jidovesc, spiritului românesc, şi dând o înfăţişare de caricatură civilizaţiei noastre naţionale.*

Intrebăm: *problema oraşelor* — este o problemă, o mare problemă a naţiei româneşti, sau nu este? Şi dacă este: care poate fi soluţia ei?

Adresăm aceste întrebări mai întâiu, acelor cari au răspunderea conducerei destinelor poporului românesc, care el, în masele lui adânci, ale ţărănimei muncitoare şi cinstite, nu a ajuns încă să-şi pună întrebarea şi să poată răspund. Ne adresăm conducătorilor, tocmai pentru ca poporul să nu ajungă să-şi pună întrebarea, înainte de timp — să răspundă, în starea lui de astăzi, cum a răspuns la 1907, de pildă, scos din răbdări. Căci ştiţi că 1907 a pornit anume dela Flămânzi, în jud. Botoşani, şi s'a manifestat, mai întâiu, împotriva jidanilor, fără ca să fi fost pe acolo „antisemiţi".

Conducătorii partidelor — în deosebi democraţii, cari pretind că reprezintă interesele naţiei, cufundată cu ţărănimea — au datoria să răspundă, la aceste întrebări, pe care le repetăm:

Cum înţeleg ei problema oraşelor româneşti? Şi care poate fi, după dânşii, soluţia ei?

Poate că sunt de părere că jidanii au fost anume făcuţi ca să fie stăpâni pe oraşele României; ca ei să aibă avuţia în mânele lor prin comerţ şi industrie; ca ei să reprezinte cultura, literatura, ştiinţa şi arta românească; însfârşit, ca ei să conducă destinele Statului românesc, ca magistraţi, ca administratori publici, ca deputaţi şi senatori, ca miniştri — şi ei să comande oştirea?

Da sau nu? Aşteptăm un răspuns. Nu de alta, dar şi ţăranii români au dreptul să ştie lămurit ce gândesc acei cari pretind, mai cu deosebire, că reprezintă interesele lor.

Cum le reprezintă? Apărând interesele jidanilor dela oraşe? Sunt cel puţin ignorând această problemă?

Să ni să spună. Căci noi antisemiţii — cum zice un filosof român din şcoala lui Kant — suntem oameni răi. Şi nu vom mai tolera nimănui acest *echivoc.*

A. C. Cuza

METODELE JIDOVEȘTI

Sub acest titlu, ne propunem să scrim o serie de articole inspirate din studiul caracterului jidovesc, al lui F. Roderich Stolheim.

In lucrarea întitulată: „*Das Rätzel des jüdischen Erfolges*“, Stoltheim analizează mentalitatea jidovilor precum și practicele care le-au permis ca prin muncă parazitară să ajungă nu numai a trăi, dar chiar a se îmbogăți pe spinarea popoarelor în mijlocul cărora s'au pripășit. Făcând o critică lucrărei profesorului Sombard, „*Die Juden*“, care caută să acorde jidanilor paternitatea evoluțiunei capitaliste din ultimul timp, Stoltheim arată cu preciziune că Sombart pune căruța înaintea boilor, de oarece jidanii nu sunt decât paraziții cari acaparează din capitalurile produse de ceilalți, ei în ansamblul lor fiind un popor care nu ia parte la producțiune, nici în mod direct ca muncitori manuali, nici în mod indirect ca inventatori de mașini ori organizatori ai producțiunii.

In articolele de mai jos vom arăta cum ovreii nu fac decât să degenereze mentalitatea arianului, și cum se pricep să-și însușiască o bună parte din munca acestuia, fără să-i dea nimic în schimb.

Vătămarea Producțiunei.

(Eftin și Prost)

Azi, sub influența practicelor jidovești, fabricațiunea multor produse a degenerat. Lumea consumatoare pierde din ce în ce mai mult noțiunea calităței, lăsându-se a fi ademenită de marfa de fabricațiune inferioară (camelotă, pe care poate să și-o procure pe un preț mai eftin. Lupta negustorului serios, care ține să prezinte clientelei o marfă de calitate superioară, e foarte greu de susținut în contra negustorului care oferă marfă care numai în aparență pare a fi de bună calitate, însă în fond e inferioară. Cum jidanul se pricepe perfect a prezenta marfa inferioară drept produs de bună calitate, el reușește să învingă pe concurentul său serios, păgubind în acelaș timp atât pe producător, cât și pe consumator. Pe producător, de oarece îi reduce facultatea de producțiune, împingându-l să fabrice prost; și pe consumator, de oarece procurându-i marfă proastă, îl obligă să consume mai mult.

Prin aceasta, însă, jidanul, păgubind pe concurentul serios precum și pe consumator și producător adică niște *goimi*, nu face de cât să îndeplinească niște precepte talmudice, ceeace îi satisface conștiința de credincios în acelaș timp cu nevoia de a se îmbogăți.

Jidanii au împins necontenit publicului mijlociu să nu pună mult temei pe trăinicia mărfei, ci mai mult pe aspectul și modernitatea ei. Ei sunt cei ce împing necontenit la schimbarea modelor, pentru ca astfel să creeze în continuu publicului consumator și în special fe-

meilor, nevoi de satisfăcut. Dacă modele nu s'ar schimba așa de des, comerțul s'ar reduce pe jumătate, dacă nu chiar pe trei sferturi din ce e azi, și micșorându-se astfel, ar lua posibilitatea neamului lui Izrael de a se îmbogăți cu ușurință pe spinarea ne-jidanilor.

Prin acest obicei ce au insuflat în mintea publicului, de a se mulțumi cu marfă de aspect plăcut însă de proastă calitate, jidanii nu numai că au deviat economia națională pe o cale greșită dar chiar felul de a trăi și morala poporului. Așa dar, galantarele luminate a giorno din vitrinele moderne, nu sunt numai niște pervertitoare ale comerțului, ci și ale mentalității publicului.

După afirmarea însuși a lui Sombart, jidanii ar fi inventatorii și răspânditorii surogatului, sau cu alte cuvinte, ei ar fi falsificatorii mărfurilor și prin urmare corupătorii comerțului. Multe din mărfurile de calitate inferioară poartă, din această cauză, în Germania, numele de *Judenware*, adică marfă jidovească. Astfel există în comerțul german denumirile *Judenleinwand*, *Judenkattun*, *Judenpowel*.

O metodă esențialmente jidovească e înșelarea la greutate și cantitate, acolo unde controlul e greu da stabilit. Victimele acestei metode sunt cu deosebire femeile, cărora li se fac prețurile la metru și le se măsoară marfa în *yards* englezești, adică sunt înșelate la măsurătoare 6%. Când s'a înlocuit în Germania vechiul sistem de măsurători cu cel metric, jidanii au pescuit pe o scară întinsă în apă turbure, de oare-ce pentru jumătățile și sferturile de oca dădeau 200 și 100 gr. în loc. de 250 și 125. Această tendință a jidanului de a înșela a avut ca rezultat că unitatea de măsură veche germană *grossul*, care cuprindea 144 de unități, mânuită de jidani, a ajuns la una sută unități cu denumirea caracteristică de *judengross*. Argumentul întrebuințat în vechime că jidanul se îmbogățește prin felul de viață economică pe care o duce, nu se mai poate aplica azi, de oare-ce e vădit că jidanii sunt cei cari cheltuesc cel mai mult pentru a'și satisface vanitatea printr'un lux ostentativ.

Tot influenței jidovești trebue să atribuim vânzările, forțate prin mijlocul soldurilor, lichidărilor și falimentelor frauduloase. După concepțiunea lor, trebue ca marfa să fie vândută repede, indiferent dacă această activare a consumațiunei este necesară ori nu societăței. Scopul comerțului, după concepțiunea jidovească, nu e trecerea produsului de la producător la consumator, ci îmbogățirea intermediarului prin realizarea de beneficii cât mai mari asupra mărfei, și scurgerea ei în cantități cât mai mari. Pentru jidani comerțul e un scop iar nu un mijloc. Această concepțiune aplicată pe o scară întinsă, cum s'a făcut în timpurile din urmă, împinge la dezechilibrarea vieței economice prin crizele de supra producțiune.

Toate exagerările, fie ele din ordin fiziologic sau economic, sunt dăunătoare. Supra-alimentația produce un dezechilibru organic și supra producțiunea produce un dezechilibru economic care se traduce prin boli sociale.

OVREII

Introducere

După atâtea veacuri de suferinţe, ne-a fost dat în sfârşit să vedem întruniţi, sub sceptrul regelui Ferdinand I, aproape pe toţi Românii răsleţi până eri şi în mare parte asupriţi şi nepăstuiţi sub stăpâniri străine.

România Mare este întemeiată, dar acum trebue consolidată. Grija principală a guvernaţilor noştri, pe lângă organizarea serioasă internă, este cum să preîntîmpinăm primejdiile ce ne ameninţă, fie din afară, fie din interiorul ţării.

De duşmani din afară, care se pretind nedreptăţii, căci liberarea fraţilor noştri nu s'a putut face decât pe socoteala lor, de aceştia ne va apăra şi pe viitor viteazul nostru dorobanţ şi contra lor vom avea şi sprijinul puternicilor noştri aliaţi, fără al căror ajutor nici nu ne puteam gândi la realizarea visului nostru de veacuri.

Mai grea e lupta, mai mare e primejdia, însă, din partea duşmanilor interni. Aceştia nu sunt masele mai mult sau mai puţin compacte de unguri (cu săcui), nemţi (cu saşi, şvabi), bulgari, ruşi, cari fiind răspândiţi printre români, au rămas în mod fatal înăuntrul hotarelor României Mari. Aceste neamuri, fiind alcătuite din muncitori care duc greul vieţii la fel şi alături de noi, cu sudoarea feţei lor, încetul şi cu încetul se vor acomoda nouei situaţii şi, cum românul e tolerant din fire, ei nu vor avea motive de continuă supărare şi îndârjire împotriva noastră, mai ales că nu vor fi jigniţi din parte-ne nici în viaţa lor culturală-naţională.

Avem însă un duşman mai mare, mai primejdios şi aceasta este ovreiul. Cu firea lui parazitară, se vâră pe sub piele şi nefiind în stare să muncească din greu, ovreiul trăieşte numai din expediente şi din munca altora. Cu drept cuvânt îi numeşte dar Napoleon cel mare: „Lăcuste şi omizi sunt ovreii, cari sug şi storc viaţa Franţei!".

Şi să se noteze că în Franţa, ovreii reprezintă abia 2°/₀ din populaţie, pe când la noi, reprezintă 7—8°/₀; dar în unele ţinuturi şi mai ales în oraşe, această proporţie trece de 30—40°/₀.

Ce să mai zicem dar de nenorocita noastră Moldova, Bucovina, Basarabia, Maramureş, unde ovreimea a năpădit în aşa mase încât bietul român a ajuns ilot în ţara lui şi toată munca lui este stoarsă numai în folosul jidanilor? Ce să mai zicem, când vedem Bucureştii, Galaţii jidoviţi de azi, în comparaţie cu aceleaşi oraşe de acum o jumătate de veac!

Antisemitismul nu e o aţâţare a lui Ion contra lui Iţic, sau a Saftei contra Ruhălei, ci o manifestare naturală a deosebirei întregei

rase ariane faţă de cea semitică, un fel de mişcare reflexă, ce de mii de ani se produce în mod firesc ori unde intră în contact arianii cu ovreii.

Acest antisemitism instinctiv, care s'a manifestat mereu la toate popoarele ce au intrat în contact cu ovreii, în forma sa sălbatică de „pogromuri", a făcut însă mai rău, căci a dat ovreilor ocazie să ţipe: „Uite aşa sunt antisemiţii!". Violenţele contra ovreilor au făcut ca lumea să-i considere victime şi să le ia apărarea şi astfel antisemitismul să fie considerat ca „cea mai mare ruşine a veacului", iar proletariatul arian şi mulţi din intelectualii ariani s'au lăsat târîţi în rândurile organizaţiei jidoveşti, care şi-a luat numele pompos de „partid social-democrat", şi care, condus de ovrei şi de unelte de ale ovreilor, are de ţintă să desorganizeze statele şi toată rînduiala din ele.

Jidanii au căutat mereu să prezinte antisemitismul ca o persecuţie religioasă. E drept că la ovrei, cum ne putem convinge analizând învăţăturile talmudului, religia este strâns legată de fiinţa ovreiului şi această religie ovreiască este excluzivistă, duşmănoasă tuturor neovreilor cu toate acestea antisemitismul nu este o luptă contra manifestărilor externe ale ovreismului, ci o trudă a instinctului de conservare a rasei ariene, pentru viaţa sa spirituală şi sentimentală, care este ameninţată de ovreime cu nimicirea totală.

Ovreiul Bernard Lazare în cartea sa *„l'Antisémitisme, son histoire, ses causes"*, mărturiseşte că: „Jidanul nu este, cum pretind unii, o fiinţă înrăutăţită, pervertită prin prigonirile de altă dată: el este o fiinţă neasociabilă... anarchistă... cosmopolită... un agent revoluţionar, dar conservator faţă de şine însuşi",

Chiar dacă ici colo ovreiul dă aparenţa că ar căuta să se apropie de creştini, o face numai din calcul şi nu se dă înlături nici dela primirea botezului, numai să poată înşela mai uşor pe creştini şi să-şi ajungă scopurile; el rămâne însă mereu acelaş şi va lucra fără preget la zdrobirea, la nimicirea neovreilor, ca astfel să-şi poată împlini mai uşor menirea de a contribui la întemeierea împărăţiei lui Israel, pe ruina tuturor neamurilor neovreeşti.

Antisemitismul, este dar o acţiune de apărare contra antiarianismului ovreesc şi nu e provocat de cauze superficiale şi vremelnice, ci de cauze trainice şi adânci, şi ori cât ar căuta ovreii să se desvinovăţească şi ori cât vor încerca filosemiţii să-i apere ei sunt în mare parte promotorii nenorocirile mondiale şi mai ales ai celor ce au urmat ultimul războiu, care a zguduit de temelii toate statele şi organizaţia lor.

Originea Ovreilor

Pentru stabilirea originei ovreilor, nu avem, din timpurile străvechi, ştiri decât din Biblie. Şi acest izvor trebue să-l utilizăm cu mare precaţiune, căci în Biblie se amestecă ficţiunea şi adevărul în aşa mod, încât nici cea mai minuţioasă critică nu poate să facă bine deosebirea. Mai vine apoi împrejurarea, că mari

părţi din această presupusă istorie a ovreilor, s'au alcătuit după captivitatea Babilonului şi apoi, dimpreună cu tradiţiunile vechi, s'a atribuit lui Moise. Capitole întregi au fost din nou inventate sau luate din alte tradiţiuni, s'au introdus părţi noui sau s'au mistificat în mod arbitrar cele existente. Cele 5 cărţi ale lui Moise şi cartea Josua s'au prelucrat în spirit din ce în ce mai jidovesc.

Cine răsfoeşte Biblia, are impresia că dela Avram şi până la Christos ar fi vorba numai de unul şi acelaş popor şi că „neamurile ovreeşti" ar fi apropiate între ele, cum ar fi la noi d. ex. Moldovenii, Muntenii, Bănăţenii, Ardelenii, etc. Dacă examinăm mai de aproape, vedem, însă, că între aceste neamuri nu era numai deosebire de familiile, ci chiar de rasă — şi deşi Galilenii erau de ex. aderenţi fanatici ai credinţei lui Iehova, totuşi cine ar fi îndrăznit din neamul lui Iuda să intre în contact mai de aproape cu ei? Toate blestemele sinhedrinului ar fi căzut pe capul lui.

Ceeace numim noi „jidani", nu este poporul pe care să-l putem urmări până în timpurile lui Avram, ci o rasă formată în cursul multor veacuri, care s'a alcătuit din diferite elemente.

Ovreii fac parte din grupul semetic, alături de chaldeeni, siriani, feniciani, arabi. Din aceste neamuri, chaldeeni şi fenicianii au dispărut cu desăvârşire; iar sirienii şi arabii s'au corcit cu alte neamuri şi au păstrat foarte puţin din caracterul lor primitiv — şi aceasta mai ales fiindcă au îmbrăţişat religiuni universale, islamismul şi creştinismul. Singurul neam semitic, care cu toate că s'a corcit cu diferite popoare, a rămas cu caracterul primitiv, este neamul ovreiesc, care a fost ajutat în aceasta de religia lui excluzivistă.

Cei ce au emigrat cu Avram din Chaldea în Mesopotamia au fost de neam semitic, înrudit cu beduinii de azi. Din aceşti semiţi, prin încrucişări cu alte rase şi popoare, s'au format *ebreii*, numire dată de indigeni „străinilor veniţi de dincolo" din ebrei—*israeliţii*, numire ce au luat după porecla lui Iacob de Israel şi mai târziu *iudeii*, numire luată dela neamul lui Iuda, care reprezenta la început numai o parte din neamul ovreesc. De aci se vede că *Ebreii*, transformaţi în *ovrei*; *israeliţii*, cum le place lor să se numească; şi *judeii*; la noi jidani sau jidovi; la nemţi *juden*; la francezi *juifs*; la unguri *zsidó*, etc., sunt unul şi acelaş popor, dar cu numiri diferite.

Istoria ovreilor este o continuă colindare de colo până colo. Ba'i vedem în Chanaan, ba în Asiria, Babilonia, ba în Egipt; în realitate, ori pe unde se aşezau, fie chiar şi sub formă de captivitate (cum a fost aşa poreclita captivitate babiloniană), ei se stabileau sau mai bine se infiltrau printre populaţia băstinaşă şi treptat-treptat ajungeau să o stăpânească, punând mâna, cu firea lor vicleană, pe bogăţii, ca zarafi, cămătari şi gudurându-se pe lângă cârmuitori, aceştia se serviau de ei pentru scopurile lor financiare. Este cunoscută istoria lui Iosif, care a ajuns stăpân pe vistierie la curtea Faraonilor prin talentul său financiar. Tot astfel în cartea Esterei, a cărei acţiune se petrece în capitala persană Susa, se vede clar rolul ce-l avea poporul ovreesc în Persia. Ei erau dispreţuiţi şi urgisiţi

de popor, căci erau unealta guvernanților la impilările fiscale, cu toate acestea n'au avut multă vreme rol precumpănitor la curtea regală.

In Roma sub Cesar, puterea ovreilor ajunsese așa de mare, în cât un Cicero care a atacat fără frică pe cei mai puternici bărbați din republica romană, de ei a avut teamă și când vorbia de ei, o făcea cu glas încet, așa încât să nu-l auză decât judecătorii.

Impăratul Tiberiu a declarat pe ovrei de o primejdie națională și la îndârjirea în persecuțiunile creștinilor, a contribuit și faptul că la început se credea că creștinismul este o credință religioasă a ovreilor, cu care aceștia caută să submineze temeliile statului roman.

La Visigoți găsim pe ovrei ca negustori de sclavi, zarafi și cămătari.

In evul mediu îi găsim exclusiv ca negustori și financiari. Ei făceau din toate bani și dedeau de toate pentru bani.

Carol cel Mare și urmași lui din Germania, precum și Babenbergii în Austria, s'au lăsat cu totul în brațele lor, lăsându-i să stoarcă sume enorme dela bietele popoare supuse lor. Iar Rudolf de Habsburg le-a acordat așa de multă protecție, încât în acele vremuri era aproape imposibil ca să-i ajungi cu judecata. Ei procurau domnitorilor bani pentru războaie și până și cruciadele au fost finanțate de ei.

In viața de stat peste tot au dobândit prin bani tot mai multă putere. Aragonia întreagă aparținea jidanilor. La maurii din Spania s'au făcut miniștrii. Bogatele mine din Estremadura erau în posesia lor; iar lemnele pentru construcția corăbiilor în Spania erau exploatate numai de ei. In Anglia s'au făcut în veacul al X-lea toate încercările să silească pe ovrei la muncă adevărată și la meșteșuguri cinstite, — fără nici un rezultat însă. Căci întotdeauna jidanul, în loc de a învârti ciocanul, a preferat să cutreere străzile strigând „haine vechi, lucruri vechi!"

Poporul ovreesc nu poate, nu vrea să muncească, ci caută să se îndeletnicească numai cu învârteli, cu gheșefturi, și să facă pe stăpânii, lăsând munca grea pe seama altora. Cu ce face ovreiul gheșefturile, cu haine vechi, sau cu operete, sau cu politică, asta i-e lui absolut egal. Acestui popor nu i-a trăsnit niciodată prin minte să devie altceva decât un parazit pe corpul altor popoare.

Bătrânul Rotschild a zis către procuristul său Pereira: „Descoperirile, cum ar fi d. ex. a puterii aburului, sunt treaba goiului. N'are decât să-și frământe creerul, să muncească, să cheltuiască cu ajutorul birnicilor milioane și milioane ca să realizeze un complex de căi de comunicație sau de alte lucrări de interes public. Și dacă ca rezultat final descoperitorul trebue să se retragă într'o mansardă și să flămânzească acolo, treaba lui. Atunci vine adevăratul moment pentru noi, ca să ne ducem să finanțăm afacerea și să ne încasăm dividendele".

Așa a vorbit Rotschild. Așa vorbește Iuda. Așa a vorbit dela început și va vorbi ovreiul până în timpurile cele mai depărtate, ce au să vie. Stăpânitor și exploatator fără cruțare al întregei omeniri.

Notus.

CUGETĂRI

In toate domeniile, progresul pentru popoarele indo-europene va consta în a se depărta tot mai mult de spiritul semitic. Religia noastră va deveni tot mai puțin jidovească. Ea va deveni tot religia inimei, poezia intimă a fiecăria. In morală, noi vom urmări gingășii necunoscute naturelor aspre ale Vechei Alianțe; noi vom deveni din ce în ce mai creștini. In politică vom concilia două lucruri, pe cari popoarele semitice le-au ignorat întotdeauna — libertatea și organizarea puternică a Statului. Poeziei îi vom cere o formă pentru acel instinct al infinitului, care face farmecul nostru și chinul nostru, nobleța noastă în tot cazul. Filozofiei, în locul absolutului scolastic, îi vom cere vederi asupra sistemului general al Universului. In tot cazul, vom urmări în artă finețea în locul dogmatismului, relativul în locul absolutului. Iată, după părerea mea, viitorul, dacă viitorul aparține progresului.

Ernest Renan: De la part des peuples sémitiques dans l'histoire de la civilisation. (Paris Ed. VI.-1862).

Și în antichitate, judaismul a fost un ferment activ al cosmopolitizmului și al decompoziției naționale...

Mommsen: Römische geschichte. (Ed. VII. Vol III pag. 549. Berlin 1882)

Din țara Sovietelor

Citim în l'Action Française din 16—IV—12— următoarele:

Un căpitan de vapor care se întoarce din un voiaj făcut în marea Baltică, istorisește că nu e zi în care porturile Suedei și Finlandei să nu primească vapoare supra încărcate cu jidani din Rusia. Acești fugari 'și-au format bagajul din ce au putut strânge în grabă, și hotelurile sunt tixite de acești oaspeți nedoriți, astfel încât sunt nevoite să refuze pe noii veniți.

In momentul când ungurii dela Genova se căznesc să ia în considerație guvernul sovietelor un astfel de simpton n'ar trebui să fie neglijat. De altfel toți acești jidani pripășiți prin Suedia și Finlanda nu se sfiesc să spună că în Rusia se prepară un progrom monstru în contra coreligionarilor lor din cauza intensității mizeriei care e generală. Insuși armata, ultima pavăză a regimului sovietec nu mai e plătită în mod regulat, și mâine poate nu va mai fi nutrită. Ținând seamă de semnele precursoare, horda jidovească face ca șoarecii care părăsesc corabia ce se cufundă.

GENOVA

Delegația așa zisă italiană dela Genova e prezidată de jidanul galițian Carlo Schanzer. Printre ceilalți delegați se mai găsesc cinci circumciși, anume: senatorul Artom, deputatul Olivetti, senatorul Luigii Luzatti, senatorul Pavia și deputatul Giulio Alessio.

Senatorul Artom are secțiunea presei sub ordinele lui. Nici nu se putea lăsa presa în mâna vr'unui goi; nu spune oare Protocoalele că poporul uns trebue să domine presa?

Tocmai pentru ca să nu iasă nici România din regulile stabilite de învățați din Sion, s'a trimis în delegația reporterilor, pe lângă comisiunea română la Genova, un fiu al poporului uns.

NOTE

Minciuni jidoveşti

Practicarea minciunei pe toate terenele de activitate umană e caracteristica mentalităţei jidoveşti. Ori de câte ori se produce un fenomen mai de vază în lume, jidanii proclamă *urbi et orbi* că el e datorit intelectului unui jidan.

Azi ei pretind că în războiul de întregire a neamului românesc, jidanii au luat parte activă la luptele de pe front, când e cunoscut tutulor cum o arată colaboratorul nostru ce semnează *un ostaş fost pe front*, că jidanii spionau, trădau şi dezertau pe o scară întinsă, ori de câte ori veneau pe front, neputând fi întrebuinţaţi de cât la etape ori prin birouri, unde nu riscau de cât maximum să moară de indigestie.

Ce e mai curios, ei pretindeau că şi la 1877 tot jidanii sunt eroii cari au obţinut independenţa României, pe câmpiile Bulgariei. Iată ce găsim în o lucrare publicată în 1902 la New-York de către *The Baker and Taylor Co.* 33—37 Last Seventeenth Street, lucrare care poartă titlul de *The Jew as a Patriot* (Jidanul Patriot) autorul fiind Madison C. Peters, şi având şi o întroducere de Oscar S. Straus:

> Primii jidani care au luat cu asalt Plevna, erau *jidani* din România, şi generalii din ambele tabere erau de asemenea jidani. In ultimul războí între Turcia şi Grecia, Giuseppe Misan, un jidan, a fost primul soldat rănit.

Că un jidan e cel ce primeşte prima rană într'un război, nu ne miră de loc, mai ales dacă s'ar preciza porţiunea trupului rănită, cunoscută fiind predilecţiunea fiilor lui Israel pentru părţile sedentare ale armatei. Insă că jidanii ar fi luat parte la asaltul dela Plevna, şi că regele Carol, generalul Cerkez, marele duce, şi Osman Paşa ar fi jidani, această afirmaţiune nu face de cât să dovedească ceproastă opinie îşi fac autorii jidani de inteligenţa şi cunoştinţele cetitorilor americani.

Este oare denumirea de „jidan“ o insulă?

Jidanii din Anglia se bucură în mod ostentativ, în jurnalele şi revistele lor, de faptul că un antisemit militant, Harold Spencer, a fost condamnat pentru difamaţiune pentru faptul că a tratat pe un domn Goetze drept *jidan*.

Harold Spencer, într'o polemică cu Goetze, a cărui nevastă e născută Schweich, şi a cărui fată e căsătorită cu un jidan, luându-se după aparenţe, l'a taxat de *jidan*. Goetze dă pe Harold Spencer în judecată, şi magistratul condamnă pe Spencer pe motivul că a trata pe cine-va de *jidan* constitue *una din insultele cele mai răutăcioase şi înjositoare* „one of the most scurilous malignaut libels“.

E în adevăr curioasă bucuria jidanilor, însă ea justifică teza noastră.

Jidanii cari guvernează Rusia

Victor E. Morsden, fostul corespondent al ziarului englez *The Morning Post*, dă, într'o mică broşură[1]), numele persoanelor cari guvernează Rusia sovietică. Reese din cele cuprinse în această broşură că toate sovietele sunt împănate cu jidani în proporţie 50-90%, restul e compus din români, letoni, georgieni şi pe ici pe colo câte un rus rătăcit din întâmplare în organizmele guvernamentale ale fostului imperiu ţarist.

Astfel, în consiliul comisarilor poporului, din 22 de membri numai doi sunt ruşi adevăraţi şi anume Cicerin şi Lunaciarsky; unul e rus prin adopţiune, Lenin Oulianof, căsătorit cu o jidancă; doi sunt armeni: Djugasvili şi Protian; iar restul de 17 sunt jidani sadea, dintre cari majoritatea 'şi au camuflat numele ca Trotzky (Braunstein), Zinovief (Apfelbaum), Lilina (Kniggissen), Larine (Lourie) etc.

Comisariatul războiului e compus din 43 de membri, din cari: ruşi 0, letoni 8, germani 1, jidani 34, in total 43.

Jidanii dela acest comisariat stau cu toţii prin birouri sau pe la statele majore, armata de soldaţi şi de ofiţeri fiind formată numai de ruşi şi mercenari mongoli. Pentru ca să fie siguri de ofiţerii ruşi, jidanii le au arestat nevestele şi copiii şi în caz de dezertare, împuşcă pe aceşti ostatici. Pe soldaţi îi disciplinează ca pe animalele de menagerie, nedându-le să mănânce de cât dacă se supun ordinelor şefilor lor.

Şeful acestui comisariat e jidanul Braunstein, zis: Trotzki.

La comisariatul internelor e mai mare Apfelbaum, cunoscut şi sub numele de împrumut Zinovief. Din 64 de membri cari compun acest comisariat, 45 sunt jidani, 2 sunt ruşi, iar restul e format de polonezi, germani, armeni şi letoni.

La afacerile streine comisarul poporului e un rus: Cicerin, *rara avis*, căci e singurul rus din 17 membri, dintre cari 15 sunt circumcişi.

La comisariatul finanţelor nu se putea pune în frunte de cât un circumpatriot expulzat pentru matrazpazlâcuri financiare de la Banque de l'*Union Parisienne*, şi care, printre alte denumiri, poartă de preferinţă pe cel de Merjevinsky. La acest comisariat, poporul uns are 26 de membri, din 30—şi ruşi sadea numai 2.

La justiţie stăpânii circumcişi ai ruşilor sunt în număr de 18, din 19 membri; al nouăsprezecelea e armean.

La instrucţiune, ruşii sunt admişi în număr de 2 din 53, pe când jidanii sunt în număr de 44. Trebue să recunoaştem că aci comisarul principal e un rus: Lunaciarsky.

Jurnaliştii oficiali sunt în număr de 41, din care un singur rus.

1) *Jews in Russia* The Brittons, 62 Oxford Street.

Nu e nevoe să mai menţionăm că restul sunt jidani. Creştinul rătăcit printre fiii lui Israel nu e altul decât Maxim Gorky.

Ce e, însă, mai curios, e faptul că delegaţii bolşevici la Crucea Roşie nu sunt decât jidani, sub prezidenţia lui Radek (Sobelsohn). Iată pe jidani ţinând şi ei odată la cruce. Probabil culoarea roşie a crucei i-a făcut să o ia drept bolşevică.

In rezumat, vedem că în toate comisariatele sovietice, care de fapt guvernează organizmul muribund al Rusiei de azi, jidanii sunt în proporţie de peste 80 %. In adevăr, din numărul total de 545 comisari, 447 sunt jidani iar ruşi numai 30, adică de abia 6 %, restul de 14 % fiind tot soiul de adunături străine. Aşa dar ruşii cari formează 90 % din populaţiunea Rusiei sovietice, nu iau parte la guvernământ decât în proporţie de 6 %, iar jidanii, cari nu mai sunt în Rusia de cât 4 %, guvernează în proporţie de 80 %.

Şi mai sunt naivi cari să pretindă că bolşevismul nu e jidovizm!

Societatea Naţiunilor=Kahal

Citim în „*La Vieille France*“:

Afirmaţiunea că Societatea Naţiunilor nu este decât o combinaţiune jidovească, un fel de supra-guvern al jidanilor, care să domine guvernele goimilor, este confirmată prin cele ce se pot ceti în prefaţa scrisă de G. Butmi la ediţiunea *Protocolurilor*, apărută în 1907. Iată ce se poate ceti în această prefaţă:

...In 1860 acelaş Crémieux înfiinţă la Paris Alianţa Israelită Universală. Această Alianţă grupă în jurul ei pe toţi francmasonii de vază din lume. Alianţa Israelită Universală, având sub ordinele ei toate organizaţiunile masonice, martiniste, frankiste şi sioniste, se prezintă ca un Senat masonic mai influent ca toate parlamentele statelor creştine, mai influent decât marea lojă masonică engleză.

Azi (1907) jidanii sunt cei ce hotărăsc în culise despre războı şi pace între marile puteri, îmbogăţindu-se în paguba acestora, orice s'ar întâmpla.

Dar nu sunt mulţumiţi cu atâta. De curând apăru în revista americană „North American Review“, sub titlul *Conferinţa dela Haga şi Palestina*, un proiect foarte serios al unui învăţat talmudist, rabinul Pereira Mendes. Autorul cere, pentru a putea dovedi puterea jidovească, nimic mai puţin decât *organizaţiunea unui tribunal de arbitraj universal format de ovrei.*

Acest tribunal superior tuturor statelor şi tuturor popoarelor, ar trebui să-şi aibă sediul la Ierusalim. *Fără autorizaţiunea acestui tribunal,* nici un stat nu va avea dreptul să declare războı; nici un soldat nu va avea libertatea de a jura credinţă suveranului sau patriei sale. *(Novoie Wremia* 11—9 1906. No. 10951).

Dacă *Societatea Naţiunilor* va dăinui şi nu se va transforma în ficţiunea către care tinde, visul jidovesc se împlineşte.

Conştiinţa Naţională

Iacobovici, profesor universitar din Cluj, în perspectiva naţionalismului radical.

Naţionalismul radical se dovedeşte de celelalte partide politice, prin felul său de luptă. El păstrează dreptatea, legalitatea şi obiectivitatea şi judecă totdeauna având în vedere numai *binele neamului întreg*, — nici decum interese de partid, interese locale sau personale. Toate evenimentele, ideile şi faptele le judecă în raport cu însemnătatea lor faţă de interesele şi binele *neamului întreg*. Se recunoaşte şi se stimează orice convingere contrară. Respectăm pe adversarii noştri cinstiţi!

In Cluj au fost afişate nişte manifeste cu conţinut antisemit, care atacă şi pe d. Iacobovici, acuzându-l că ar fi jidovit clinica d-sale. Se zice că şi d-sa ar fi jidan.

Conform principiilor naţionale radicale, îmi voi spune părerea, sincer şi fără nici o rezervă:

Dacă d. Iacobovici ar fi într'adevăr jidan, noi ne-am simţi vătămaţi în sentimentele noastre naţionale. Nu vom putea tolera ca un jidan să poarte înalta demnitate de decan al facultăţii de medicină, când ştim că şi noi, Românii de sânge, avem alţi profesori, cari merită poate mai curând această demnitate. Nu vom tolera nici odată ca un jidan să fie ministru sau să îndeplinească vre-o funcţiune superioară de Stat. Nu vom admite ca cei creaţi din alt sânge şi din altă materie să fie capabili a cugeta sau a simţi la fel cu noi.

Aceştia totdeauna vor judeca altfel, deci nu vor fi niciodată în stare să servească neamului nostru şi Tronului cu aceea iubire, cu acea convingere şi supunere, cu care privim noi la idealul nostru sfânt.

Este justă şi naturală antipatia noastră faţă de negri şi faţă de cei cu peile colorate, — fiindcă se naşte dintr'un instinct natural, înăscut pentru conservarea speciei. Sunt rase străine şi nu ne plac. Şi jidanii sunt de o rasă străină nouă, deci este firesc şi natural că nici ei nu ne pot plăcea.

Nici o lege de pe lume nu poate fi în contrazicere cu legile naturii. *Legea, care ar interzice antisemitismul natural, ar fi cea mai mare ruşine culturală!*

Pe Românii filosemiţi îi sfătuim să meargă la sate şi să întrebe pe ţăranii noştri care ar vrea să-şi mărite fata după un jidan? Veţi primi expresiuni de indignare şi se poate să mâncaţi şi o bătaie straşnică pentru o astfel de opunere. Ţăranul dela sate păstrează mai natural şi mai pronunţat acest instinct înăscut. El este pretutindeni antisemit.

ANTISEMITISMUL LUI EMINESCU

III. Eminescu şi drepturile Jidanilor

Convingerile căpătate de Eminescu din cercetarea problemei jidoveşti ni se arată în chip tot aşa de hotărîtor şi din articolele în care el discută drepturile politice ale ovreilor. Perspectiva acordării acestor drepturi o vede Eminescu în cele mai negre culori. El se gândeşte la acel viitor în care jidanii ar avea drepturi egale, cu durerea adevăratului patriot care nu face pe prudent de frica Europei şi de dragul ideilor moderne şi umanitare.

„Dacă astăzi“ — zice Eminescu — *„când n'au plenitudinea drepturilor civile şi nici pe cele politice, au pus mâna pe tot negoţul şi pe toată industria mică din Moldova: dacă astăzi se lăfesc înspăimântător asupra şesului ţării româneşti; dacă azi se încuibă în vatra harnicilor Olteni, ce va fi oare mâne, când vor avea drepturi egale, când vor avea puținţa de a-şi zice Români, când vor avea înscris în legi dreptul formal că patria aceasta este a lor, tot deopotrivă cu noi?“* 1)

Aşa se întreba Eminescu, pe vremea lui, când ovreii, ca şi în timpurile noastre, uneltеau şi se agitau în străinătate pentru a li se acorda drepturi depline. Ce ar zice oare astăzi marele patriot şi cugetător politic, astăzi, când un parlament român a primit tratatul dela Saint-Germain şi controlul minorităţilor?

Drepturile civile şi politice depline nu pot revendica ovreii, de pe părerea lui Eminescu, nici pe temeiul unei munci pozitive şi a unor sacrificii, nici pe temeiul principiilor umanitare.

„La orice popor“ — zice el — *„drepturile publice şi private au fost rezumatul unei munci seculare şi a unor sacrificii însemnate“* [2]). Prerogativele aristocraţiei erau *„compensaţia muncii războinice“*; drepturile ţăranilor au fost *„răsplata pentru că în vremi trecute, ei singuri au purtat greutatea instituţiunilor“*! clerul a avut prerogative, pentru că *„a împlinit o sarcină de cultură“* [3]) *„O seminţie“* însă, *„care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă, e cea ovreiască* [3]). *„Corupţia socială“* pe care acest neam o aduce, consistă tocmai în *„dispreţul muncii“*, care e *„singura creatoare a tuturor drepturilor“* [4]).

1) Mihail Eminescu, Opere complecte, cu o prefaţă şi un studiu de A. C. Cuza (Scrieri politice şi sociale: chestiunea israelită, pag. 489). Iaşi Librăria românească. I. V. Ionescu şi N. Georgescu 1914.
2) Op. cit. (Despre drepturile politice ale Evreilor, pag. 480.
3) Op. cit. ibidem.
4) Op. cit. ibidem.

„Evreul nu merită drepturi nicăeri în Europa — zice tot Eminescu —
„pentru că nu munceşte, iar traficul şi scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă şi aproape numai intr'aceasta consistă a ovreiului,“ 1)

Astfel *„ei singuri — cu totul deosebiţi şi având şedinţe deosebite de popor, vorbind în familii limba germană, abonaţi la ziare duşmane nouă şi hrănind împotriva noastră un spirit duşmănesc şi cuceritor, ei singuri nu compensează întru nimic munca poporului care-i susţine.“*. 2)

Dacă prin munca pozitivă ovreii nu-şi pot valorifica nici un drept, principiile umanitare nu erau, nici ele, un argument pentru Eminescu. Faţă de pericolul naţional al acaparării vieţii noastre economice, pe care ei îl constituiau, Eminescu îşi dădea seama de perfidia cu umanitarismul. Şi iată ce zice el în această privinţă:

„Noi, Românii, cari vedem pe zi ce merge răpindu-ni-se terenul nostru economic, în propria noastră ţară, de invazia mereu crescândă a ovreilor străini, şi cari din nefericire, vedem şi pe ovreii pretinşi pământeni făcând cu aceştia cauză comună într'un corp constituit şi organizat, noi ştim bine ce însemnează umanitarismul, cuvântul de ordine al Alianţei Israelite şi al organelor sale“. 3)

Pentru Eminescu, singurul principiu care trebue să călăuzească viaţa naţională a unui popor este principiul conservării naţionale. Acest principiu superior nu poate fi călcat în picioare de dragul unui pretins umanitarism civilizat, la adăpostul căruia să se opereze dezagregarea socială şi minarea unui organism naţional. Eminescu o spune lămurit în altă parte:

„In ştiinţele ce ating statul şi societatea, nu există nici un adevăr absolut şi toate dispoziţiunile câte ating viaţa juridică şi economică a naţiei, trebue să rezulte înainte de toate din suprema lege a conservării naţionalităţii şi a ţării cu orice mijloc şi pe orice cale, **chiar dacă mijlocul şi calea n'ar fi conforme cu civilizaţia şi umanitarismul,** *care azi formează masca şi pretextul sub care apusul se luptă cu toate civilizaţiile rămase îndărăt sau eterogene“*. 4)

Iată dar, că nici munca pozitivă, nici principiile umanitare nu pot justifica, după Eminescu, campaniile duse de ovrei întotdeauna pentru acordarea drepturilor publice şi private.

Dar, nu era vorba de a justifica ceva, ci era vorba de a ne apăra împotriva uneltirilor perfide, pe care, şi în timpul lui Eminescu, când trebuia să se revizuiască situaţiunea lor, ovreii le puneau la cale, servindu-se de cele două mijloace cunoscute: presa euro-

1) Op. cit. pag. 481.
2) Op. cit. pag. 483.
3) Op. cit. chestiunea israelită, pag. 506).
4) Op. cit. pag. 490.

peană și Alianța Israelită Universală. Din cea dintâi Eminescu spune că *„Ovreii fac ceea-ce au făcut din băuturile spirtoase la noi — otravă“*, că ea *„nu mai are de țintă luminarea, ci ațâțarea urilor între clase și popoare“* și că punând mâna pe ea, ovreilor *„li-e ușor să spună orice minciună patentată“* [1].

In adevăr, prin presa streină, România era învinovățită de *„persecuție, de pradă și de nelegiuire,“* de câte ori un prefect român cuteza a opri pe un ovrei de a vinde băuturi spirtoase otrăvite, ori chiar și atunci când nici un fir de păr din capul sudiților kesaro-crăești nu era atins de nimeni.[2]) Răspunzând unor asemenea acuzațiuni, Eminescu arată că ovreii n'au fost nici odată prigoniți la noi și că, dacă au existat pentru ei totdeauna restricții juridice, aceasta a fost din cauză că ei nu puteau participa la drepturi care emanau dela Domnie și pentru cari se cerea *„contribuția de sânge“* *„dela care, când îi poftești, știu a se sustrage“.* [3])

Cât despre Alianța Israelită Universală, aceasta este, pentru Eminescu, *„o internațională curat ebraică, mai periculoasă, pentru că e mai mincinoasă, decât aceea a lucrătorilor, ori aceea a iesuiților“.* [4])

Opiniunea lui Eminescu că jidanii nu merită și nu trebue să li se dea drepturi, se găsește exprimată în mod clar și hotărât în mai multe locuri din articolele lui referitoare la chestiunea jidovească. Astfel, comentând câteva rânduri apărute în ziarul *Timpul* și reproduse de pe *„Indepedance Belge“*, în care era vorba de adunarea unei conferințe a tuturor asociațiunilor israelite din Europa cu scopul de a se asigura ovreilor din Serbia și din România drepturile civile și politice, Eminescu conchide că *„pentru Români, egala îndreptățire a 600.000 de lipitori și precupeți este o chestiune de moarte și de viață“* și adaugă că *„poporul nostru ar prefera moartea repede prin sabie, decât moartea lentă prin vitriol“* [5]).

In sfârșit, repetând că *„drepturile câte nu le au nici nu le merită“* [6]), Eminescu îi consideră pe ovrei ca *trădători*, de oarece conspiră cu străinii în contra instituțiilor țării și a poporului în mijlocul căruia trăesc, trădători pe care în Germania i-ar aștepta *„munca silnică sau închisoarea“* [7]).

Teodor Naum

1). Op. cit. (Despre drepturile politice ale Evreilor, pag. 481).
2) Op. cit. ibidem.
3) Op. cit. ibidem.
4) Op. cit. pag. 482.
5) *„Curierul de Iași“* no. 133 din 5 Decembrie 1876, la *„Diverse“*, sub titlul *“Iarăși Evreii“*.
6) Mihail Eminescu, op. cit. (Despre drepturile politice ale Evreilor, pag. 483).
7) Op. citi ibidem.

DIVERSE

— Ce e cu d-ta, dija, madam Sahra Apfeltopf, de ești în doliu?
— Ce să fie, madam Rebeca Zuckerștein! A murit Moise, barbată-meu.
— Cum se poate? L'am văzut dija săptămâna trecută sănătos tun!
— Uit'-te, a murit Sâmbăta trecută, oi vei! Era la sinagogă și când a scos batista din buzunar, i-a căzut o hârtie de 25 de bani, și atunci a murit în învălmășeală...

Roma îngenunchiată

In jurnalul *„Talmud Magazine“* (Boston, Jan. 22) găsim următorul pasagiu orgolios al rabinului Mauriciu H. Harris:

„Când mă aflam la Roma, priveam de pe înălțimea muntelui Palatin arcul zidit de Titus pentru a comemora marea victorie a lui Vespasian (în contra jidanilor). Insă, întorcându-mă într'o altă direcțiune, zăream cupola unei sinagoge. Și acolo unde mă aflam, un afiș oficial purta semnătura *jidanului* primar al Romei, Ernesto Nathan. Ah! dacă Vespasian ar fi putut prevede aceasta!“

Câte alte lucruri, atât la Vatican cât și la Quirinal, n'au putut fi prevăzute de Vespasian și Titus! Ei sânt responsabili de acesta, de oarece aveau putința și prilejul să distrugă sămânția blestemată, și în loc de aceasta, au împrăștiat-o în lumea întreagă: întocmai ca un chirurg care ar voi să vindece o leziune tuberculoasă răspândind coloniile de bacili în tot corpul pacientului! Pacientul ar intra repede în descompunere.

(După „La Vieille France“ No. 269).

Casăpia jidovească din Rusia

Iată, după ziarul *Le Gaulois*, (23 — 2 — 22), statistica măcelului efectuat de sovietele jidovești în Rusia, statistică stabilită chiar de guvernul Sovietelor.

Au fost executați, de la Octombrie 1917 încoace: 28 episcopi; 1,215 popi; 6.775 învățători și profesori: 8.800 medici; 54.650 ofițeri; 260.000 soldați; 10. 500 ofițeri de poliție și de jandarmerie; 48.500 oameni aparținând acelorași corpuri; 12.950 proprietari funciari; 355.250 burghezi ziși *intelectuali;* 193.350 lucrători din orașe și 815.100 țărani, In total 1.766.118

Acestea sunt cifrele oficiale publicate de poliția secretă cunoscută sub denumirea de *Ceka*. Ar trebui ca la cifra de mai sus să fie adăogate vr'o două sau trei milioane de bărbați, femei și copii înecați, împușcați, strangulați, arși, jupuiți de vii, tăiați în bucățele de către Jidani, Chinezi, Letoni, și ceil'alți bandiți de rasă străină Rușilor, cari au împânat sovietele ce stăpânesc azi Rusia.

Ca să fim, însă, și mai exacți, trebuie să adaogăm și cele 20.000.000 de victime ale foametei ce bântue actualmente ținuturile Volgei și Donului, căci și aceștia își văd viața sacrificată în urma metodelor economice introduse în Rusia de comuniștii jidani.